

Enslev var forsøgsvis staaet op. Han sad i Slobrok med en Plæd omkring Benene henne i Solen ved Vinduet i sit Arbejdsværelse. Han havde endogsaa en af sine store, sorte Cigarer i Munden, og Røgen steg i blaalige Hvirvler op i Luften. Ved at se ham sidde der saa fredelig og slikke Solskin som en gammel Pensionist blev Fru Bertha staaende et Øjeblik forvirret af Modsætningen mellem dette Syn og hendes egne urolige Følelser. Det var saa ufatteligt, at denne lille, hvide og hjælpeløse Mand var Enslev, Tyrannen, som Venner og Fjender i en Menneskealder havde frygtet, og hvis Ja og Nej endnu i hans Alderdom ejede en Magt, der styrede Folkets Skæbne.

Han vilde rejse sig op for at tage imod hende, men hun forhindrede det og bad ham blive siddende. Hun rullede selv en Stol frem over Gulvet og satte sig overfor ham.

»Som De ser — De finder mig halvt i Négligé,« sagde han. »Min Læge vil ikke tillade mig at tage mod Besøg. Med Dem har jeg altsaa gjort en Undtagelse. Det er nemlig saa sjelden, jeg har den Fornøjelse at se Dem.«

»De skal ogsaa have Tak, Enslev, fordi De lod mig komme ind. Det var meget elskværdigt af Dem. Jeg har jo hørt, at De desværre igen har været upasselig.«